

† La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații libere preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți. †

ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU NU SE INTRĂ ORICUM

† *Duminica după Botez, începutul propovăduii Domnului*

Mântuitorul și-a început activitatea de propovăduire a Evangheliei, preluând cuvintele Sfântului Ioan Botezătorul, și anume: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor!” (Matei 3, 2). Acest îndemnul este la fel de actual și astăzi, ca și atunci, pe vremea Mântuitorului. Dar ce înseamnă „Pocăiți-vă!” și ce înseamnă „Împărăția lui Dumnezeu”? „A te pocăi” înseamnă să faci ordine acolo unde este dezordine în viața ta. Să aduci echilibru acolo unde s-a deranjat ceva; să înnoiești ceva acolo unde s-a învechit; să pui ceva în locul de unde ai luat. Dacă ai nedreptățit, să faci dreptate; unde vezi că este lipsă, să pui ceva din prisosul tău, iar acolo unde s-a stricat ceva, să repari. Aceste îndemnuri spunea Ioan Botezătorul lumii de atunci. Nu le spunea mai mult decât: *Schimbați-vă total, înnoiți modul vostru de a fi, regândiți atitudinile și comportamentul vostru, puneți ordine acolo unde există dezordine.* Acest înțeles a vrut Sfântul Ioan Botezătorul să transmită prin cuvintele „Pocăiți-vă!”. De aceea, și Mântuitorul Iisus Hristos și-a început activitatea Sa publică tocmai cu aceste cuvinte, transmitând lumii același mesaj. Dar de ce a legat Mântuitorul aceste cuvinte „pocăiți-vă” de sintagma „împărăția lui Dumnezeu” sau de vestea că împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat? Răspunsul este simplu. Pentru că în împărăția lui Dumnezeu nu se poate intra oricum. Membru al împărăției lui Dumnezeu nu este oricine, dar poate oricine să devină. La un moment dat, au venit fariseii la Mântuitorul și L-au întrebat: „Când va veni împărăția lui Dumnezeu?” (Luca 17, 20). Pe toată lumea preocupa acest lucru din predica lui Iisus. Și El a răspuns: „Împărăția lui Dumnezeu nu va veni în chip văzut. Și nici nu vor zice: lat-o, e aici!, sau: Acolo! Că iată,

împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru” (Luca 17, 20-21). Așadar, Împărăția lui Dumnezeu nu este o unitate sau o categorie geografică circumscrisă spațial, nu este aici, sau acolo, ci ea este foarte aproape de noi prin Iisus

Hristos. Doar cine îl primește pe Iisus Hristos și intră în comuniune deplină cu El, împărțându-se cu El, pentru acela împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul lui, și nu în afara lui. Sfântul Apostol Pavel spune și el că: „Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și nici băutură, ci este pace, dreptate și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14, 17). Aceasta este împărăția lui Dumnezeu: Pace! Și știm cu toții cât de bine este acolo unde este pace. Este dreptate! Și unde este dreptate nu există umilință și nici suferință. Este bucurie! Și unde este bucurie, nu este întristare, nici suferință, nici suspinare. Amin!

VIAȚA CA TRECERE SPRE SĂRBĂTOARE

Viața noastră este un ritm. Respirarea, bătăile inimii, ziua și noaptea, starea de trezie și somnul, clipele, anotimpurile, întâlnirile esențiale și distanța dintre ele - sunt expresii ale unor ritmuri de viață doveditoare. Ritmul alungă dezordinea. Sărbătorile, de orice fel ar fi ele, dacă sunt adevărate, ritmează timpul (istoric, comunitar sau personal), constituind concentrări de spiritualitate. Ele sunt semne pe indicatorul timpului. Și nu numai semne, dar și însemne. Dau însemnătate. Constituie ieșire din banal, din rutină. Trăim la sărbători și trăim între sărbători, cu gândul la sărbători. Căci ele nu sunt numai în sine sau pentru sine, ci orientează și zilele „obișnuite” spre adevăratul sens. Sărbătorile adevărate se nasc, nu se fac. Sărbătorile făcute nu sunt, de fapt, decât petreceri superficiale în jurul unui pretext, cel mai adesea minor. Risipire de sine. Este plină lumea de astăzi de tot felul de „zile” dedicate și de false sărbători, care nu pot atinge zona existențială și rămân ne semnificative. Pentru noi, creștinii, sărbătorile sunt lumini. Fiecare cu strălucirea ei. Calendarul este plin de ele. Ni se arată precum un șir de mățanii într-o ritmică depănare de rugăciuni. Există o ierarhie a sărbătorilor dată de ierarhia sfințeniei, atât cât o putem noi măsura. Marile sărbători se nasc din mari evenimente existențiale, care aduc ceva important și de păstrat în viața umanității. În Biserică, cele mai mari sărbători sunt generate de mari revelații. Unele sunt de-a dreptul împărătești, deoarece Îl implică nemijlocit pe Împăratul ceresc. Sărbătorește îți intră Dumnezeu în casă la sărbătoare. În Biserică, mai numim sărbătorile praznice. La origine, în limba slavonă, praznic vrea să spună zi festivă fără muncă. Dar sărbătoarea nu înseamnă „zi liberă” la modul absolut. Sărbătoarea este o zi în care munca fizică este abandonată pe cât posibil în favoarea bucuriei spirituale. Se impune acum un respect mai mare pentru ființa lăuntrică, pentru zona duhovnicească a trăirii, neglijată cel mai adesea pe parcursul zilelor obișnuite, „de muncă”. Una dintre caracteristicile sărbătorii o constituie bucuria. Sărbătoarea înseamnă instalare în bucurie, în ciuda prezenței oricăror alte evenimente sau situații. Este o bucurie dinamică care presupune întâlnire și împreună-trăire în duh, ce nu exclude compătimirea apropiată cu cei în suferință. Sărbătorile unesc în cuget și în simțire. Ne plecăm gândurile și simțămintele unii spre ceilalți cu alinare și îmbrățișare. Sărbătorile nasc dorința de întâlnire cu Dumnezeu și de însoțire veșnică cu El. De aceea și chemarea creștinului se transformă treptat într-o sărbătoare. Împlinirea va fi posibilă la desființarea timpului, adică la sfârșitul veacurilor. O stare de sărbătoarea deplină, continuă, înseamnă raiul, bună așezare, fără de sfârșit, în preajma lui Dumnezeu. În felul acesta, viața în Biserică poate fi privită ca o trecere spre sărbătoare, ca o zi de Paști. Amin!

Incheie fiecare zi cu iertare și un gând bun. Măine este o nouă ocazie să faci o zi mai bună. Fii bun și lucruri bune și se vor întâmpla.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este credința creștină?

Răspuns: Credința creștină este învățătura Mântuitorului Iisus Hristos despre cele mai însemnate taine ale ființei și ale vieții, învățatură pe care oamenii o pot primi numai prin credința în El, iar nu prin propriile strădanii.

Întrebare: Care sunt cele mai însemnate taine ale ființei și ale vieții a căror cunoaștere dreaptă o are numai Hristos?

Răspuns: Tainele celor nevăzute: Dumnezeu, îngerii, sufletele oamenilor; Taina creării lumii și a sfârșitului acesteia; Taina călăuzirii neîncetate a omului și a omenirii de către Dumnezeu către scopul ei precis, prin înțelepciunea și puterea Sa; Taina păcatului și căderii omului și a izbăvirii lui prin întruparea lui Dumnezeu; Taina împărăției lui Dumnezeu ca scop final al vieții pământești a omului și taina căii celei adevărate care duce la atingerea acestui țel, adică taina îndatoririlor omului față de sine, față de semenii și față de Dumnezeu; Taina învierii din morți, a judecării de apoi și a vieții veșnice.

Întrebare: Au fost și alți învățători omenești, gânditori și filosofi care au încercat să explice aceste taine?

Răspuns: Da, foarte mulți, însă ei au lucrat numai după puterile lor omenești limitate, prin cugetare și studiul stăruitor al lumii și al naturii umane. Toate încercările lor au sfârșit în ipoteze și diferite teorii, deseori aflându-se în contradicție.

Întrebare: Prin ce este mai presus învățătura adusă de Hristos decât învățăturile acestora?

Răspuns: Prin întâietatea lui Hristos ca martor. El mărturisește: „Eu vorbesc ceea ce am văzut (Ioan 8, 38) și iarăși: „Si nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer” (Ioan 3, 13). Învățătorilor legii din vremea Sa, El le-a spus: „Voi sunteți din cele de jos; Eu sunt din cele de sus. Voi sunteți din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta” (Ioan 8, 23). De asemenea, El le-a grăit conducătorilor poporului: „Adevărat, adevărat zic ție, că noi ceea ce știm vorbim și ce am văzut mărturisim” (Ioan 3I, 11). Și iarăși: „Eu sunt pâinea vieții care S-a coborât din cer” (Ioan 6, 41). Și multe altele ca acestea le-a grăit El cu autoritatea unui martor despre toate tainele cerului și ale pământului, astfel încât oamenii se minunau de știința Sa, căci „niciodată n-a vorbit un om așa cum vorbește Acest Om” (Ioan 7, 46).

Întrebare: Au existat și alți învățători care au susținut că au primit învățătura lor de la anumiți îngeri?

Răspuns: Știut este că adeseori Dumnezeu a trimis pe îngerii Săi la anumiți oameni spre a-i învăța și îndruma. Dar mult mai des oamenii au avut viziuni mincinoase, adică duhuri rele li s-au arătat în chip de îngeri ai luminii. Pe lângă acestea cazul lui Hristos este cu totul diferit. Pe El nici nu L-au învățat, nici nu L-au îndrumat îngerii. Dimpotrivă, El a condus oștirile îngerești și a izgonit duhurile rele din oameni, îngerii L-au slujit, iar diavolii au tremurat înaintea Lui.

Întrebare: Credința creștină este mai presus de celelalte religii ale lumii?

Răspuns: Creștinismul nu poate fi asemănat cu alte religii și nici nu trebuie numit „religie”. Nu este o religie între alte religii, ci este credința în Hristos și descoperirea lui Hristos. (va urma)

Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 16 ianuarie	17:00	Vecernie la Biserica „Sf. Antonie”
Vineri 18 ianuarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 19 ianuarie	07:00 17:00	Sfânta Liturghie și parastas Vecernie
Duminică 20 ianuarie	07:00 11:00 17:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

Să ne iubim părinții

Un bărbat de vreo 40 ani nu mai voia să sufere în casa lui pe tatăl său, un bătrân de 72 ani. „Să te duci din casa mea, îi strigă el, să nu te mai văd în ochii mei, mi s-a acrit de tine”. Bătrânul, lăcrimând și privind lung casa la care a muncit o viață întreagă și pe care trebuia să o părăsească, se pregăti să plece fără cârtire. Fiul său însă îl opri câteva clipe și, întorcându-se către copilul său, care avea vreo 6 anișori, îi zise: „Du-te cu bunică-tu în grajd și dă-i o pătură de la cai, să aibă cu ce să se învelescă pe unde va poposi”. Copilul se duse repede cu bunicul lui, dar când se întoarse din grajd avea în mâini numai o jumătate de pătură. „De ce nu i-ai dat-o întreagă?” se răsti el la copil. Dar copilul apropiindu-se mai mult de tatăl său îl măsură din cap până-n picioare și-i zise grav: „Am păstrat jumătate din pătură, pentru ca să ți-o dau mai târziu dumitale când ajuns și tu la vârsta bunicului te voi izgoni și eu din casă”... Omul se dezmetici, plânse cu suspine amare și sărutându-și copilul, căzu în genunchi înaintea bătrânului său tată și îi ceru iertare. Din clipa aceea pacea, bucuria și dragostea au învăluit pe toți ai casei.

Al doilea hram al parohiei

Parohia noastră s-a înființat în conformitate cu Decizia Consiliului Eparhial al Arhiepiscopiei Iașilor, în ședința din data de 1 mai 1997, prezidată la acea vreme de Înaltpreasfințitul Daniel, Arhiepiscop al Iașilor și Mitropolit al Moldovei și Bucovinei, având hramurile „Izvorul Tămăduirii” și „Sfântul sfințit mucenic Haralambie”. Pentru că s-a încheiat construcția bisericii, începând cu anul acesta, 2019, vom sărbători pe 10 februarie și al

doilea hram, adică „Sfântul Haralambie”. Vom oficia cu sobor de preoți, în ajunul sărbătorii, vecernie cu litie, iar în ziua hramului, după Sfânta Liturghie, vom săvârși Sfințirea mică a apei (Aghiazmă), spre folosul sufletesc și trupesc al credincioșilor. Slavă Ție, Doamne!

Hramurile parohiei